

Det ærede Medlem sagde, at der, efter hvad Udvalget havde havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med, forelaa tre Befæstningsplaner. Den første dreiede sig om Anlæg af en større Befæstning ved Lillebelt, men den maatte man lade falde, fordi man ikke er istand til at opretholde Hærsedømmet tilføs. Den anden Befæstningsplan var den, der af min høitærede Nabo (Thomsen) som Krigsminister var indbragt i 1872, og den tredie var den Befæstningsplan, der tilfalte Nertallet mest, og den var fremsat af en af vore første militære Autoriteter og gik ud paa at sikre en Kommunikationslinie over Storebelt, betragte Sjælland som vor naturlige Fæstning, der til sin Befæstning krævede 10 til 20,000 Mand. Tiden den foreligger ikke trykt. (Stemmer: Jo!) Sa, jeg har i alt Fald ikke havt Leilighed til at se det efter; men ærede Medlemmer maa paa Forhaand, haaber jeg, være overbeviste om, at naar jeg har refereret, er det efter min bedste Overbevisning nøiagtig. Jeg skal bestræbe mig for at holde mig nøiagtig til, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører; thi det er et Hovedpunkt, det gjælder om. Dette tredie Forslag, som efter den ærede Ordførers Mening saaledes mest tilfalte Nertallet og er fremsat efter hans Udtalelse af en af vore første militære Autoriteter, hvad gaar det ud paa? Det ærede Medlem kjennder det og jeg ogsaa. Det fordrer i første Linie en Befæstning à cheval paa Lillebelt, og dernæst fordrer det en Sikkring af Kommunikationslinien over Storebelt, og endelig har dette Forslag slet ikke opgivet Tanken om Københavns Befæstning, men kun skudt Københavns Befæstning tilbage i anden Linie, og hvorfor? Af rent finantzielle Grunde. Forfatteren til Planen har den Anskuelse, at da der neppe kan være Tale om, at vi i finantziel Henseende have Gvne til at kunne magte det hele store Spørgsmaal, stiller Spørgsmaalet sig for ham saaledes: hvad maa anses for det Væsentlige, og han stiller da i første Række Befæstningen ved Lillebelt, dernæst Forbindelsen Korsør—Nyborg og endelig Københavns Befæstning, som der gives en saa stærk Befæstning, som vi finantziel taget formaa, men først i anden Række. Hvad nu Befæstningen til Sjællands Forsvar angaar, som det ærede Medlem (Bojsen) siger skulde bestaa af 10—20,000 Mand, saa er det en Misforstaaelse. Der kræves udtrykkelig 20,000 Mand, men en mobil Styrke paa 20,000 Mand koncentreret saaledes paa Sjælland, at den kan møde Fjenden om mulig strax ved Landgangs-Punktet med 10,000 Mand og efter kort Lids Forløb med andre 10,000 Mand. Forfatteren har altsaa aldrig tænkt sig, at vi skulde kunne forsvare Sjælland med 10,000 Mand. Vende vi os til Spørgsmaalet om Sjælland som Danmarks naturlige Fæstning, da er det kun en af disse Ting, der have faaet Betydning ved at blive repeterede. Det er en Mandrighed, som har sin Ret, naar den bliver sagt af en

aandrig Mand, og Mandrigheder have altid den Fordel at slaa an; men det er ikke altid saa let at faae Sandheden til at trænge igjennem. Vilde vi da betragte Sjælland som naturlig Fæstning, saa maa vi tænke Tanken tilbunds, og vi kunne saaledes tænke os Sjælland som en Firkant, hvad det ikke er, med 4 Fæstningsfronter. Der vilde da kræves Observationskorpsjer langs hele Kysten, og bag dem Reserver af en saa stor Styrke, at de kunne optage en Kamp. Nu maa imidlertid Ingen tro, at man vil kunne tilveiebringe en Styrke, stor nok til en Befæstning i den Forstand; men komme vi bort derfra, falder Spørgsmaalet om Sjælland som naturlig Fæstning, og saa komme vi ind paa den rette Betragtning: Sjælland som Krigsskueplads. Den naturlige Maade at forsvare Sjælland paa vilde da være at koncentrere Hæren paa saadanne Punkter, at den med de Kommunikationsmidler, der staa til Raadighed, kan naae de Punkter, hvor en Landgang finder Sted, saa hurtigt, det lader sig gjøre i det givne Tilfælde. Men Tintet vilde være farligere under saadanne Forhold end at gaa frem efter en Løs eller en Skipperetterretning; thi har man først dirigeret sin Hovedstyrke til et vist Punkt i den Overbevisning, at den virkelige Fare truer der, saa vil det ikke være let at dirigere den til et andet Punkt, naar man bliver overbevist om, at paa det første Punkt har der kun været Tale om et Skingreb. Naar derfor Nertallet har ment, at man itide kan være paa alle saadanne Punkter, hvor Landgangsforøg kunne gjøres, saa er det en meget dristig Paastand. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Eversmoes) har allerede igaar udtalt sig herom, og han kan vel i saa Henseende have en begrundet Mening. De ærede Herrer maa jo erindre, at det er overordentlig let at tage en Pen, dyppe den i Blæk og nedskrive paa Papiret et Naab om, at det og det maa indtræde, eller at sige, at Roskilde eller Ringsted eller Næstved vilde være Koncentrationspunkterne; men der kræves i Virkeligheden noget Andet og Mere, og dette Andet og Mere er da dette, at man skal nøiagtig regne ud, om man, naar man f. Ex. staar ved Roskilde, kan møde Fjenden i rette Tid paa et hvilket som helst Punkt, og det kan man ikke regne ud efter et overfladisk Skøn, men det maa man alvorlig, meget alvorlig undersøge, og jeg kan forsikre, at der kan gjøres overordentlig mange Kombinationer, men alle kunne de kun føre til det One, at man kan gjøre sig et svagt Naab om nogenlunde at kunne møde Fjenden, men man vil ikke kunne give en Garanti for, at man vil være istand til at møde med en Styrke, stor nok til at vise Landgangen tilbage. Deri ser jeg nu ingen Ulykke. De Herrer tro, at det fremfor Alt kommer an paa at forhindre en Landgang. Sa, ganske vist maa man søge at forhindre den, naar man kan. Men Ulykken er ikke saa stor, selv om det skulde lykkes Fjenden at komme iland,